

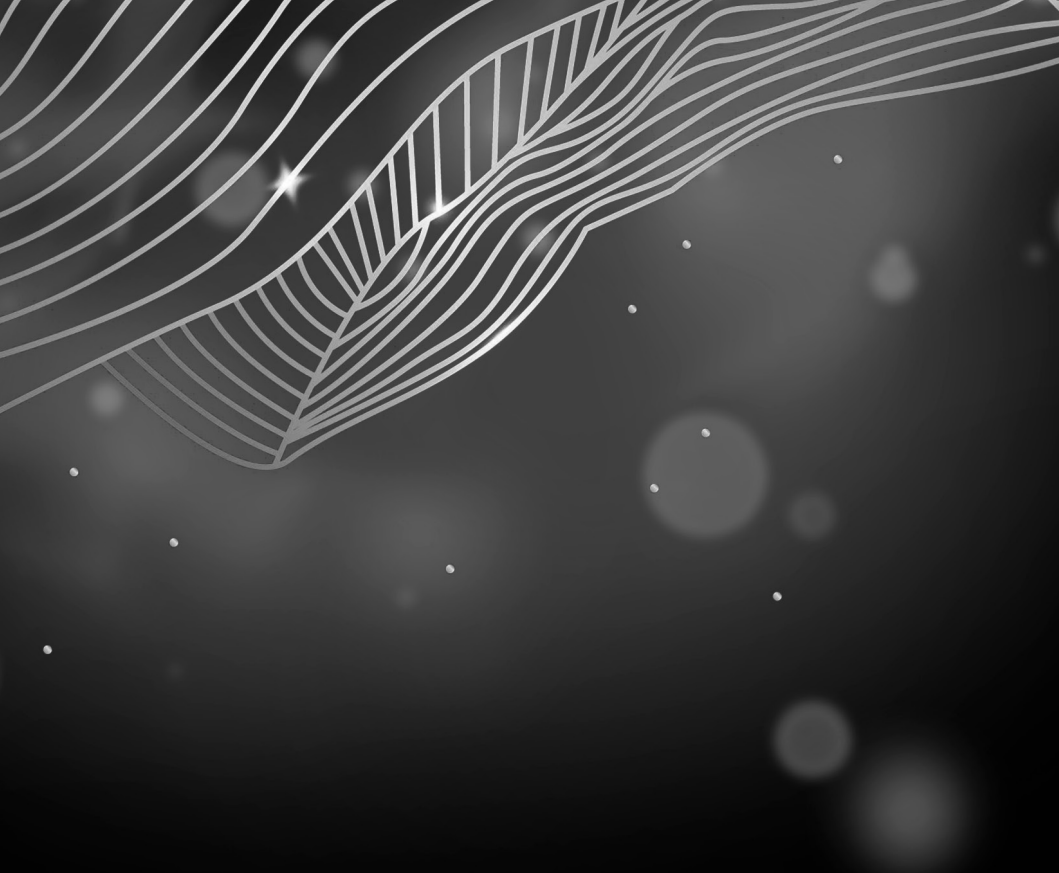
Masker van verraad

EMMA FRANCIS

MASKER
VAN
VERRAAD

JB

© 2025, Emma Francis

Eerste druk: april 2025

Redactie: Sanne Wijnands; Eva Disselhoff; Simone Lier

Omslagontwerp: © Caren Limpens

Binnenwerk: © Designs by Lotte

Young Adult

NUR 285

ISBN 9789083401614

ISBN 9789083401621 (e-book)

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

VOOR FRANCIS

HOOFDSTUK 1

ARA

O nheil hing in de lucht. De sterren hielden zich verborgen achter de samengepakte wolken, die zo laag hingen dat de daken van de stenen huizen niet te zien waren.

De geur van de winter omringde haar, wat haar normaal gesproken niet verontrustte.

Deze nacht was echter anders dan de andere nachten. Vanacht hulde haar geliefde Grenzengebied zich in een stilzwijgen, alsof het de gruwelen die zich afspeelden in het kleine, Montariaanse grensdorpje liever niet onder ogen wilde zien.

Verse kruitdampen hadden zich vermengd met de frisse winterlucht en de contouren van het bos op de achtergrond vormden het begin van het uitgestrekte niemandsland dat haar thuis was geworden.

Aan het zicht onttrokken door de dichte mist en de gestaag vallende sneeuw bewoog ze zich geruisloos door de diepe sneeuwhopen en drukte zich tegen de zijgevel van een van

de huizen aan. Enkele zwarte schimmen schoten voorbij en ze haalde opgelucht adem toen ze de voetstappen van de soldaten hoorde wegsterven.

Ze bekeek de weinige bagage die ze bij zich droeg en streek vervolgens afwezig met haar in dikke handschoenen gehulde handen over haar boog. Het houten wapen was wonder boven wonder nog niet bevroren, haar gevoerde mantel had daar waarschijnlijk iets aan bijgedragen.

Nadat ze alles had gecontroleerd, tuurde ze voorzichtig om de hoek van het huis heen.

Het vallen van de dikke sneeuwvlokken was de enige beweging die ze waarnam. De stilte beangstigde haar, alsof de dreiging van iets onbekends steeds dichterbij kwam.

De kalmte werd doorbroken door de geluiden van een naderende strijd. Kreten galmden tegen de stenen muren van de huizen, slechts deels gedempt door een dik pak sneeuw.

Haar waarschuwing was te laat gekomen.

Zodra ze had ontdekt dat de staat Waldenen het Montariaanse dorp wilde aanvallen, was ze in de richting van het bergplaatsje gereden. Maar haar inlichtingen bleken verouderd te zijn geweest. Het gevecht was al in volle gang en de Montariaanse troepen waren in alle hevigheid slaags geraakt met de Waldenense troepen. Wat voor waarde Waldenen zag in een klein gehucht was haar een raadsel.

Dit was echter niet langer haar gevecht. Het was niet aan haar om partij te kiezen, en dus waarschuwde ze alleen. Zich mengen in een gevecht deed ze nooit.

De inwoners van het Montariaanse bergdorpje leken eveneens niet van plan te zijn zich in het gevecht te storten. Ze hielden zich schuil in hun warme huizen en lieten hun leiders het geschil wederom uitvechten.

Ze besloot dat het tijd was om zich uit de voeten te maken. Ze had geprobeerd de Montarianen te waarschuwen voor de naderende inval. Nu was het verder aan de twee vijandige staten om het uit te vechten.

Haar wimpers waren bevroren geraakt na vele uren in de winterse kou doorgebracht te hebben en ze rilde over haar hele lichaam toen ze de weg opliep en de ijsskoude wind in haar gezicht voelde snijden. Ze trok de kap van haar mantel nog verder over haar hoofd en snelde verder, in de kille wetenschap dat ze die avond te laat was geweest om levens te kunnen redden met haar inlichtingen.

De gevels van de normaal gezellig ogende huisjes boden haar slechts weinig beschutting, en de tijd begon te dringen. Als ze de geluiden van het naderende gevecht moest geloven, zou het niet lang meer duren voordat de twee strijdende partijen ook dit deel van het plaatsje bereikt hadden.

Dandelion had ze niet ver hiervandaan achtergelaten. Ze sloeg rechts af in de richting van haar trouwe merrie en liep verder. Het was ijsskoud en ze snakke naar iets warms en naar een beschutte plek. Ze had echter nog een lange tocht voor de boeg en ze wist dat haar wens voorlopig niet vervuld zou worden.

Haar aandacht werd getrokken door een heldere kleur die boven een met sneeuw bedolven perkje uitstak.

De nieuwsgierigheid won het van haar aarzeling, en ze week af van haar route en boog zich over het hoopje heen. Tot haar verbijstering was het hoopje vodden een mens, die met zijn ogen dicht in de sneeuw lag en steeds verder bedekt raakte door het witte goedje. De sneeuw naast hem was donkergekleurd. Bloed.

Heel even stond ze in tweestrijd. Als ze de onbekende nu zou helpen, dan zou dat kunnen betekenen dat de weg terug

afgesloten zou zijn.

Ze keek naar de jongeman, en realiseerde zich dat het onvermijdelijk was. Zachtjes schudde ze de onbekende door elkaar.

‘Hé! Wakker worden,’ snauwde ze, en ze schudde de jongeman dit keer hardhandig door elkaar.

Tergend langzaam hief de vreemdeling zijn hoofd naar haar op. Een paar lichtbruine ogen opende zich en ontmoette de hare.

‘Als je wilt leven, moet je proberen te gaan staan.’ Ze stopte een losse lok donker haar terug onder haar mantelkap.

De bruine ogen staarden haar verdwaasd aan. ‘Ben ik dood?’ stamelde de vreemdeling.

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet als je nu meewerkt.’ Voorzichtig sjoerde ze aan zijn arm.

De onbekende man, gehuld in het groenbruine uniform van de Waldenaren, stak met moeite afwerend een arm op en mompelde: ‘Red jezelf. Het is voor mij toch al te laat.’

Die woorden klonken haar als muziek in de oren. Desondanks bleef ze staan waar ze stond en ze slaagde erin de jongeman omhoog te krijgen, terwijl ze ondertussen in stilte haar gevoel voor mededogen vervloekte.

Ze legde een van zijn armen voorzichtig over haar schouders heen. ‘Kom op,’ fluisterde ze. Ze zetten enkele wankele stapjes, totdat het gezicht van de Waldenaar vertrok en hij een kreet van pijn slaakte. ‘Stil,’ siste ze en ze keek hem geërgerd aan. Dat legde hem het zwijgen op, en samen strompelden ze langzaam verder.

Ze was inmiddels gevoelloos van de kou door het lange stilstaan en vroeg zich af hoe de Waldenaar er wel niet aan toe moest zijn. Die gedachte duwde ze weg, en ze beet vastberaden op haar onderlip. Langzaam vorderden ze terwijl haar hersenen op volle toeren draaiden. Er was een plek waar ze naartoe

konden, maar dat was de verkeerde kant op. De weg naar het toevluchtsoord leidde naar het gevecht toe, in plaats van ervan weg. Toch wist ze dat ze geen andere keuze had.

De jongeman leunde zwaar op haar schouders en hijgde hevig. Het was slechts een kwestie van minuten voordat zijn lichaam het op zou geven en ze geloofde niet dat ze in staat zou zijn om zijn gewicht te dragen.

Ze tuurde omhoog. Het was een donkere nacht. De nieuwe maan gaf weinig licht en de nacht hulde alle ellende in een schaduwrijke duisternis. Het zag er niet naar uit dat het weer snel op zou klaren.

‘We moeten opschieten,’ zei ze tegen haar metgezel in een poging hem te motiveren. ‘Het gevecht kan elk moment weer losbarsten.’

Een laag gekreun was het enige antwoord dat ze kreeg, en ze stond op het punt om het op te geven en hem maar gewoon aan zijn lot over te laten.

Tsjak!

Met een ruk keek ze op. Al haar zintuigen sprongen op scherp.

‘Nee toch,’ mompelde ze en ze kreeg een verbaasde blik toegeworpen van de jongeman die nog altijd zwaar op haar schouder leunde. Aarzelen deed ze echter niet en ze duwde de gewonde een steegje in en dook naast hem neer.

Het geluid van meerdere kogels die nu op de muren afketsten en op de grond terechtkwamen werd deels gedempt door de sneeuw die de straatstenen bedekte. Het gevecht was dichterbij gekomen.

Dat leek de jonge Waldenaar ook in de gaten te hebben, want hij greep naar zijn heup. Langzaam leek tot hem door te dringen dat zijn wapens daar niet langer te vinden waren.

Hij keek haar hulpeloos aan en dook vervolgens in elkaar terwijl een volgende windvlaag hen teisterde, ondanks de relatieve beschutting van het smalle steegje.

Ze haalde haar boog en pijlenkoker onder haar mantel vandaan en hing de volle koker over haar mantel heen. Vlug legde ze een pijl op de boog en trok de pees aan. Tot haar opluchting werkte die nog. Ze bekeek de gewonde vluchting.

‘Blijf hier,’ gebod ze en ze rende de donkere straat op. Haar boog had één voordeel dat oude pistolen niet hadden: pistolen konden bevriezen, hout niet. Bovendien ging het aanleggen van een pijl een stuk sneller dan het klaarmaken van een schot.

Ze zag een drietal in nevel gehulde gestalten die zoekend om zich heen keken. Het zilver van hun uniformen glinsterde... Montarianen. Ze aarzelde niet lang voordat ze de pees losliet en haar pijl zonder geluid door de lucht vloog en zijn doel trof.

De eerste soldaat zakte geluidloos in elkaar. Zijn compagnons slaakten een geschrokken schreeuw. Een schreeuw die al snel overging in een doodskreet toen ook zij ter aarde stortten.

Ze betreurde de dood van de onbekenden heel even, draaide zich vervolgens om en liep terug het steegje in. Maar de Waldenaar was nergens meer te bekennen.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en volgde het diepe spoor dat in de sneeuwhopen was gemaakt. Met enkele grote stappen had ze hem ingehaald en ze zette boos haar handen in haar zij.

‘Ik zei toch dat je moest wachten!’ riep ze. Geschrokken door haar eigen stemgeluid dat werd weerkaatst door de stenen muren dempte ze snel haar stem.

De jongeman draaide zich om en keek haar stomverbaasd aan. ‘Dat... dat is onmogelijk,’ stamelde hij.

Ze negeerde zijn opmerking en hielp hem wederom omhoog. ‘Kom, het is niet ver meer,’ mompelde ze.

Haar geheugen liet haar niet in de steek en na enkele kwelende minuten stopten ze voor een klein, houten gebouwtje waar ooit een uithangbord voor had gehangen. Dat was echter aan flarden geschoten en lag half ondergesneeuwd op de straat. Ze sloeg een arm om de Waldenaar heen en klopte met haar vrije hand vier keer ritmisch op de deur. Die schoof vrijwel meteen open.

‘Johnie, ik ben het,’ fluisterde ze. ‘Ik heb je hulp nodig.’ Het bleef even stil, toen opende de deur zich op een kier. Ze schoof hem meteen open en trok de gewonde met haar mee. In een kluwen van mantels, wapens en sneeuw belandden ze op de houten vloer.

Johnie sloot de deur meteen achter hen. ‘Ben je gek geworden?’ riep de oude man verontwaardigd. ‘Dit kan me mijn leven kosten.’ Hij keek naar de jonge Waldenaar, die hevig zweetend onderuitgezakt tegen de muur aan zat en het gesprek niet leek te volgen.

Ze krabbelde vlug overeind en keek Johnie hulpeloos aan. ‘Hij heeft hulp nodig, Johnie,’ fluisterde ze. ‘Ik kon hem toch niet laten liggen?’

Johnie aarzelde, maar gaf zich gewonnen. ‘Je wordt nog eens mijn dood, meiske,’ zei hij, maar het klonk niet overtuigd. Haar Montariaanse bondgenoot pakte de jongeman bij zijn arm beet, sleurde hem overeind en ondersteunde hem toen hij hem naar een klein kamertje aan de achterkant van de herberg bracht en daar op een bed legde.

‘Ik ben zo terug,’ mompelde hij, en hij haastte zich weg.

Ze verzamelde enkele houtblokken, porde in het zachtjes brandende vuurtje in de hoek en stookte het hoog op. Haar handen begonnen te tintelen.

Met een zucht sloeg ze de kap van haar hoofd af en voel-

de hoe haar dikke vlecht over haar rug viel. Ze richtte haar gezicht op het knisperende haardvuur; haar wangen gloeiden vanwege de plotse overgang van de ijzige omstandigheden buiten naar de warmte in de gemoedelijke herberg. Ze genoot van de warmte en gunde zich enkele momenten om die simpelweg te koesteren.

Toen de deur openging, sloeg ze de kap echter snel weer over haar hoofd heen en draaide zich om naar Johnie, die een stapel schone doeken vasthad, en droge kleding. De oude waard was een gelijkgestemde, iemand die net zo'n grondige hekel had aan deze zinloze oorlog als zij. Ze hadden elkaar enkele jaren geleden ontmoet toen ze een gast was in zijn herberg.

'Je mag heel blij zijn dat ze zo'n groot hart heeft,' mompelde Johnie tegen de Waldenaar, die nu uitgeput op het grote bed lag en moeizaam zijn ogen probeerde te openen. De waard ging aan de slag met de bloedende wond die de vreemdeling op zijn dijbeen had opgedaan.

Ze sloeg hem zwijgend gade.

'Ik heb wat informatie voor je,' zei hij op fluisterton en zonder zich naar haar op te richten. 'Twee dagen geleden belandde een groepje reizigers in mijn herberg en ving ik een gesprek op. De vier mannen spraken de Montariaanse taal, maar leken overduidelijk niet op hun gemak te zijn. Ze hadden het over een grote inval op Montario die Waldenen aan het voorbereiden is.'

'Wanneer? Waar?' vroeg ze.

Johnie haalde zijn schouders op. 'Dat zeiden ze niet. Maar uit hun gesprekken viel af te leiden dat het groots zou worden en het leek me niet dat de uitvoering van het plan nog lang op zich zou laten wachten.'

Ze keek hem peinzend aan. Het enige wat ze wilde was naar

huis en wegkruipen onder haar behaaglijke dekens. Maar zo te horen zat dat er voorlopig niet in.

‘Oké, bedankt,’ zei ze en ze griste enkele muntstukken uit haar buidel en legde ze op het nachtkastje. ‘Ik moet gaan.’ Ze richtte zich tot de Waldenense jongeman, die haar met een angstig, maar niet onvriendelijk paar ogen aanstaarde. ‘Word snel weer beter.’

‘Wacht,’ klonk er achter haar en ze draaide zich om.

De Waldenaar keek haar onderzoekend aan, alsof hij wilde ontdekken wie zich schuilhield onder de kap van haar donkere mantel. Maar ze was niet van plan haar identiteit zomaar prijs te geven.

‘Hoe heet je?’ wist hij uit te brengen.

En omdat de kou en vermoedheid ook van haar zijn tol eisten en ze vreemd genoeg te doen had met de jonge Waldenaar, boog ze zich naar hem toe en fluisterde: ‘Ara. Ik heet Ara.’ Toen draaide ze zich om en liep de herberg door, terug de kou in, in de wetenschap dat ze nog lang niet klaar was voor vandaag. Ze bereikte Dandelion deze keer zonder al te veel oponthoud en liet de rokende puinhopen van het dorpje achter zich. Haar merrie hinnikte zachtjes en schraapte met haar hoeven over de besneeuwde grond.

‘Sst, meisje, het is al goed,’ fluisterde ze. ‘Kom op.’ Ze pakte de teugels van het dier vast en leidde het door de sneeuw heen, totdat ze ver genoeg van het bergplaatsje verwijderd waren. Daar steeg ze op en gaf het dier de sporen.

Met het verstrijken van de uren ging de nacht langzaam over in de dag en het gebergte maakte plaats voor een heuvelachtig landschap toen ze koers zette naar de grens die Montario deelde met het Grenzengebied.

Het Grenzengebied was het enige deel van de aan stukken

gescheurde wereld waarvan ze kon zeggen dat het als thuis voelde. Het liefst had ze Dandelion dan ook het Grenzengebied ingestuurd en was ze in een hoge boom geklommen, maar ze wist dat ze nog wat te doen had.

Drie lange en koude uren raasden ze aan de rand van het Grenzengebied voort, totdat ze bij de grenspost van Montario kwamen. Ze steeg af en floot drie keer kort op haar vingers. Bijna direct klonk er een signaal terug. Twee keer kort, één keer lang.

De kust was veilig.

Ze strompelde voort door de inmiddels gigantische sneeuwhopen en verafschuwde haar kletsnatte broek. Maar ze was er bijna.

In de verte doemde het silhouet van Tyron al op en toen hij haar herkende wenkte hij haar snel.

Ze volgde hem zonder er twee keer bij na te denken en hij bracht haar naar een vuurtje waaromheen meerdere tenten stonden en een stuk of tien man zat. De hoge Montariaanse officier die belast was met de verdediging van Montario gebaarde dat ze moest gaan zitten en drukte een stuk vlees in haar handen. Dankbaar begon ze te eten en ze warmde zich ondertussen op bij het vuur, haar kap nog altijd over haar hoofd geslagen.

‘Wat voor nieuws breng je met je mee?’ vroeg Tyron.

Tien paar ogen keken haar afwachtend aan en probeerden uit te vinden wie ze nou precies was onder haar kap. Maar dat hoorde bij de deal. Ze gaf hun informatie over hun vijand, en zij vroegen niets over haar afkomst. Zo hadden ze het jaren geleden afgesproken toen ze op zoek was naar iemand die haar waarschuwingen ter harte zou nemen.

Haar handen gleden naar haar vertrouwde boog die op haar rug hing terwijl ze dacht aan wat de Montarianen nog boven het

hoofd hing. Het was een onzinnige oorlog die ze uitvochten.

‘Ik heb vernomen dat Waldenen een grote inval op Montario aan het voorbereiden is.’ Ze somde de weinige informatie die ze had snel op.

Tyron keek haar weifelend aan, maar knikte uiteindelijk toch goedkeurend. ‘Ik zal kijken of ik meer informatie kan inwinnen. Bedankt.’ Hij aarzelde. ‘Je mag hier rusten als je wilt?’

Hij probeerde haar gezicht te ontwaren onder haar mantelkap, maar ze keek snel naar beneden. Deel van het onzichtbaar zijn was dat niemand wist wie ze precies was. En dus kon Tyron alleen maar raden wie de beroemde spionne was die zijn staat Montario waarschuwde voor de aanvallen van de vijandelijke staat Waldenen.

De Montariaanse officier wist nog niet dat ze Waldenen net zo goed waarschuwde voor de Montariaanse aanvallen, hoewel hij ongetwijfeld zijn vermoedens had. Zolang het kon wilde ze dit feit echter graag verborgen houden, het zou haar geloofwaardigheid in ieder geval niet ten goede komen.

Ze stond op. ‘Nee, dank je. Ik moet ervandoor.’ Ze stak haar hand kort op, en verdween tussen de bomen.

Achter haar brak een geroezemoes los. De stemmen van de Montarianen stierven weg terwijl ze verder liep en nu eindelijk aan de tocht naar huis kon beginnen.

Nadat ze de grens was overgestoken die het onbewoonde Grenzgebied en Montario van elkaar scheidde, reed ze zo snel mogelijk in de richting van haar kleine boomhutje. De komende nacht zou eigenlijk te koud zijn om hoog in de bomen

door te brengen, maar haar verlangen naar huis was zo groot dat ze geen zin had om een beschutter onderkomen te zoeken. Bovendien had ze wel erger meegemaakt.

Het was steeds harder gaan sneeuwen, en het weer werd steeds slechter. Ze was door en door verkleumd en Dandelion had er ook geen zin meer in. Ze was inmiddels ruim achtenveertig uur wakker.

‘Nog eventjes, Dandelion,’ fluisterde ze in de oren van het bruine dier. De merrie briepte zachtjes. Ara had talloze uren doorgebracht in dit deel van het bos en wist zodoende zelfs met dit weer haar weg te vinden.

Ze slaakte een zucht van opluchting toen ze ondanks de hevige sneeuwval veilig bij het boomhutje aankwamen. Vermoeid steeg ze af en hees haar boog goed op haar rug. Ze bond de merrie vast aan een boom en begon aan de lange klim naar boven.

De uitstekende takken vormden een goed houvast, en binnen enkele seconden bevond ze zich al vijf meter boven de grond. Grond die ze niet meer kon zien vanwege de grote sneeuwvlokken.

Het onrustige gehinnik van Dandelion was het eerste signaal dat er iets mis was. Het dier hinnikte nogmaals luid en iemand schreeuwde een verwensing.

Ze stopte met klimmen en drukte haar lichaam tegen de boom aan.

Indringers. Vijanden. Al haar zintuigen sprongen meteen op scherp. Ze konden niet weten dat ze hierboven was. Tenzij... Het besef dat ze gevolgd moest zijn deed haar naar adem happen. Niet door een van Tyrons mannen, maar door anderen, en aan het geroezemoes te horen waren het er meer dan twee. Adrenaline gierde door haar lichaam heen en ze probeerde de

angst die op kwam zetten te negeren. Op jonge leeftijd hadden ze haar geleerd hoe ze dat moest doen, maar nu was ze voor het eerst in lange tijd echt bang en slaagde ze er niet in om haar angst te onderdrukken.

Ze klom nog enkele meters hoger, maar haar verkleumde ledematen werkten niet langer mee en op den duur gaf ze het op en zakte neer op een brede tak. Haar handen begon ze onder haar mantel tegen elkaar aan te wrijven, haar handschoenen waren al uren geleden doorweekt geraakt door de hevige sneeuwval. Beneden hield het zachte geroezemoes aan en ze zocht wanhopig naar een uitweg. Zolang het sneeuwde was ze veilig, maar zodra het opklaarde...

Ze wilde liever niet aan die mogelijkheid denken. Nu haar handen wat opgewarmd waren, trok ze haar handschoenen weer aan en klom verder naar boven. Met een zucht van opluchting zeeg ze neer op het kleine houten plateau en kroop onder de van takken gemaakte beschutting. Een dikke deken was alles wat haar warm kon houden. Ze sloeg de deken om zich heen en ging al klappertandend zo behaaglijk mogelijk tegen de stam van de boom aan zitten. Ze was nog altijd alert en haar zintuigen waren gespitst op de kleinste vorm van gevaar.

‘Kom naar beneden! We weten dat je daar zit!’ De woorden waren gesproken in de taal die Montario, Waldenen en de noordwestelijk gelegen staat Medona deelden. Degene aan wie de stem toebehoorde moest hard zijn best doen om boven de sneeuwstorm uit te komen.

Ze bleef zitten waar ze zat en antwoordde niet.

‘We weten dat je daar bent, Rosalynn!’

Rosalynn. Dat ene woord maakte dat ze overeind schoot. Heel veel mensen wisten dat ze bestond, hoewel sommige dachten dat ze slechts een lid was van een grotere groepering.

Niemand wist echter hoe ze heette. Het feit dat de onbekenden haar adoptieve naam kenden, kon niets goeds betekenen.

En dus zweeg ze.

‘Doe maar net alsof je ons niet hoort. Misschien is het fijn om te weten dat we je vriend in handen hebben?’

Er gleed een rilling van angst over haar rug heen. Ze had slechts één vriend gemaakt in haar leven. Maar van hem had ze jaren geleden afscheid moeten nemen.

‘Ren,’ mompelde ze. Ooit was hij haar bondgenoot geweest, en zoveel meer dan dat. Hij was de enige die er voor haar was geweest.

‘Je bent ons nog wat verschuldigd!’ klonk er van beneden. ‘Je oude opdracht wacht op je. Bovendien... Hij is wel erg jong om te sterven, vind je niet?’

De sneeuw raasde om haar heen en plotseling werd ze overvallen door een oud gevoel van eenzaamheid dat haar eens zo vertrouwd was geweest.

Ze onderdrukte de herinneringen die naar boven kwamen drijven. Het was iets waar ze goed in was geworden de afgelopen jaren, maar ondanks dat lukte het haar nu niet.

Ze kon hem niet in de steek laten. Niet na alles wat hij voor haar gedaan had.

‘Hoe weet ik zeker dat jullie hem in handen hebben?!’ schreeuwde ze toen, en daarmee bevestigde ze hun vermoedens en verraadde ze haar verblijfplaats. Beneden haar zag ze twee roodoranje lichtjes in de donkere nacht die haar verzekerden van hun aanwezigheid.

‘Hij is hier!’ werd er na een korte stilte teruggeroepen.

Meteen daarna klonk een schreeuw. ‘Rose! Blijf...!’ Het was Rens stem die de woorden sprak in de ruwe Ardentiaanse taal, waar de eerdere spreker slechts een accent had gehad.

Zijn woorden werden afgekapt. Ze twijfelde slechts kort voordat ze de deken van zich afsloeg en die secuur opvouwde, alsof ze verwachtte hier ooit terug te komen, terwijl ze heel goed wist dat dat niet het geval zou zijn.

Ze keek een laatste keer naar het kleine hutje dat al die jaren haar thuis was geweest, hoewel vanwege de nacht en het winterse weer niets meer dan de contouren zichtbaar waren, en begon aan de klim naar beneden. De kap van haar mantel waaide af, maar ze nam de moeite niet om die weer op te zetten. Ze wisten toch al wie ze was.

Nog geen minuut later stond ze op de grond. Ze wreef de sneeuw uit haar ogen, haar lange wimpers bleven desondanks nat aanvoelen.

Ze ontwaarde een tiental zwaarbewapende mannen voor zich. Twee van hen droegen fakkels die dapper stand probeerden te houden in het winterse weer. Dandelion was nergens meer te bekennen. Ze zag het mes dat tegen Rens keel lag, het ijzeren lemmet glom in het toortslicht.

Ze had jaren geleden één ding met zichzelf afgesproken: ze zou nooit, maar dan ook nooit meer iets doen wat andere mensen wilden dat ze zou doen. Het leek er echter op dat ze ook deze belofte zou moeten breken.

Haar ogen vonden die van Ren. En in het licht van de fakkels las ze alle vragen in zijn ogen die ze nooit zou kunnen beantwoorden.

Haar wapens waren nutteloos hier. Als ze schoot, zouden ze hem doden. Langzaam pakte ze haar boog en pijlenkoker van haar rug af en deed een stap naar voren. Ze wierp ze in de sneeuw, vlak voor de voeten van een van de mannen, en keek een laatste keer omhoog. Naar de witte vlokjes die nog altijd onverstoorbaar langs de kale boomtakken vielen. Naar het

kleine boomhuisje dat in de duisternis niet zichtbaar was, maar symbool had gestaan voor haar onafhankelijkheid.

De schuld was jaren oud. Ze had gehoopt dat hij het bestaan ervan vergeten was. Maar dat was hij niet.

Ze hoorde zijn dreigement in haar hoofd echoën, de woorden stonden na al die jaren nog altijd in haar geheugen gegrift.

‘Denk maar niet dat je aan me kunt ontsnappen, kleine Rosalynn. Je staat nu bij mij in het krijt. En ik zal je vinden.’

De tijd was gekomen om haar schuld in te lossen.

Dus haalde ze diep adem, keek ze de tot de tanden toe bewapende mannen aan en zei: ‘Ik zal doen wat jullie van me vragen.’